

The Goose is Out #4

Transcendentie brengt de Boeddha voort.

4 maart 1981 's ochtends in de Boeddha auditorium.

Vraag 1

Osho,

Waarom denken Indiërs over sex in termen van een behoefte in plaats van plezier? Zij denken tegelijkertijd dat zij seks overstegen hebben, maar in werkelijkheid is het enkel maar onderdrukt. Osho, is er enige overeenkomst tussen onderdrukking en transcendentie dat mensen kan misleiden, zoals u soms zegt dat er een overeenkomst is tussen een boeddha en een dwaas?

Mukesh Bharti, de Indiase cultuur is de meest verrotte cultuur die zich in de wereld heeft ontwikkeld, de allerrotste – verrot tot op het bot. Het is zo rot dat het vergeten is hoe het moet sterven. Om te sterven moet je een beetje in leven zijn, en tenzij je weet hoe je moet sterven, veeteer je alleen maar, je stagneert.

Dood is een proces van wederopstanding. Net zoals ieder individu dood moet gaan om weer geboren te worden, moet iedere cultuur sterven om opnieuw geboren te worden. Elke samenleving, elke beschaving moet door het leven heen naar de dood, en weer van de dood naar leven.

De Indiase cultuur is de enige cultuur die al duizenden jaren niet is gestorven. Er zijn vele culturen geweest in de wereld: De Assyrische, de Babylonische, de Griekse, de Romeinse, de Egyptische. Zij hebben gebloeid, vruchten gegeven: Zij deelden aan de wereld hun schoonheid uit, hun beeldhouwwerk, hun muziek, hun poëzie, hun toneelspel, en daarna verdwenen zij zonder een spoor achter te laten. Dit is zoals het moet zijn.

Als al de oude mensen in jouw familie levend waren – je vader en je vaders vader en zijn vaders vader en zo door tot Adam en Eva en God de Vader – dan is een ding zeker: je zou zeker doodgedrukt worden. Zoveel oude mensen, allemaal lijken, zijn voldoende om een klein kind te pletten wat zo delicaat is als een roos.

Een van de grootste dingen die Frederik Nietzsche deed was om te verklaren: "God is dood en de mens is vrij." God als Vader moet dood zijn, anders is zijn gewicht te veel, het zal te reusachtig zijn. Het zal de frisheid van de mensheid niet toestaan, het zal geen onderzoek toestaan, geen avontuur. De oude mens zal te voorzichtig zijn, te sluw, te berekenend, te joods. Al zijn ervaring van het verleden zal genoeg zijn om het kind te vernietigen. Het kind heeft het onderzoeken nodig: en natuurlijk maak je fouten als je onderzoekt – dat maakt deel uit van je groei. Het moet toegestaan worden fouten te maken. Je moet wel intelligent genoeg zijn om niet iedere keer weer dezelfde fouten te maken; je moet creatief genoeg zijn om nieuwe fouten te vinden. Dat is de manier van ontplooiing, groei; dat is de manier waarop bewustzijn wordt geïntegreerd.

Het leven is een proces van vallen en opstaan. De oude mens gaat alle fouten en vergissingen uit de weg. Hij raakt zo gewend het juiste ding te doen dat onderzoek en avontuur uit zijn leven verdwijnen. En vanwege zijn eigen vrees zal hij de nieuwe generatie niet toestaan om nieuwe richtingen in te slaan, naar nieuwe dimensies. Hij zal hen bang maken, hij zal hen verlammen, hij zal hen beschadigen. Dat is het wat er in India is gebeurd.

India is een vreemd geval. Het is in zekere zin buitengewoon: dit is nooit ergens anders gebeurd. Alle landen, alle culturen, beschavingen hebben geleefd, zijn gestorven en zijn weer herleefd; India is hetzelfde gebleven. Het is meer een plastic bloem dan een echte roos. Het

is meer bekommerd om stabiliteit dan het levend zijn. Haar hele zorg is om tot in eeuwigheid zo door te kunnen gaan.

Maar dat is niet waar het om gaat. Hoe ieder moment totaal te leven....Het is niet een kwestie van tijdsduur, de kwestie is diepte. Alleen door met diepzinnigheid te leven weten we waar het in het leven om gaat. Zij voor wie tijdsduur belangrijk is leven horizontaal, oppervlakkig. Hun leven is een masker; het bezit geen waarachtigheid. Vandaar dat ik zeg dat de Indiase cultuur noch levend noch dood is maar leeft in een soort suspensie, in een soort onzekerheid. Het is een spookcultuur: alles wat van betekenis is, alles wat het leven een vreugde geeft, is er aan ontnomen omdat het gevaarlijk is, en alles wat stabiel, permanent, plastic is, werd verzameld omdat het veiliger is.

Onthoudt, dit is de manier van de oude mens. De oude mens denkt altijd aan veiligheid, zekerheid, een bank saldo; hij denkt altijd in termen van angst, omdat de dood altijd voor zijn neus staat.

Het kind maakt zich nooit druk over de dood, zijn betrokkenheid ligt bij het leven. Hij is geïnteresseerd in het onbekende, het ongekende; hij in staat te riskeren. En zij die bereid zijn te riskeren, alleen zij zijn werkelijk levend. Ze zullen misschien niet lang leven, maar daar gaat het helemaal niet om. Gewoon een enkel ogenblik te leven met authenticiteit, integriteit is meer dan genoeg. Een enkel ogenblik van totale ervaring is veel groter dan de hele eeuwigheid. Het bevat de hele eeuwigheid; het bevat tijdloosheid. Maar je kunt ook duizenden jaren doorgaan te vegeteren als een kool, een bloemkool -- erg vroom eruitziend, als een heilige.

Kolen zijn geen zondaars, en bloemkolen zijn grote geleerden. Een kool wordt een bloemkool door een universitaire opleiding. Bloemkolen zijn pundits, theologen, religieuze mensen. Dit land is vol van deze mensen, en de last van hen is groot. Iemand moet dit land helpen te sterven zodat het weer opnieuw kan leven. Kruisiging is een basis voorwaarde voor opstanding. De kunst van leven wordt vooraf gegaan door de kunst van sterven. Dit land stinkt, maar dit land heeft niets anders om op te scheppen, dus snoeft het over het verleden. Het snoeft over zijn onechtheid, het bluft over zijn heiligheid, het scheidt op over zijn spiritualiteit – wat allemaal nonsens is, omdat het basis fundament gemist wordt en je spreekt over de tempel. De tempel is mogelijk, maar eerst moet je het basis fundament in orde maken.

Het leven is een hiërarchie van behoeften. Eerst moet er in de fysieke noden voorzien worden, het materiële bestaan moet verzorgd zijn. Wetenschap vervult een basis behoefte. Als je wetenschap mist dan zul je religie missen. Tussen wetenschap en religie is de wereld van de kunst. Dit zijn de drie basis dimensies van het leven. Wetenschap moet zorg dragen voor het materiële, het fysiologische, het biologische -- de extroverte behoeften van de mens. Religie moet voor het binnenste zorgdragen -- het innerlijk, de subjectiviteit. En tussen de twee is de wereld van de esthetiek: kunst, poëzie, muziek, dans, drama, literatuur.

Een man die hongerig is kan niet aan poëzie denken. Een man die hongerig is kan zich meditatie niet voorstellen. Het is onmogelijk! Maar een heel lang traditioneel ego tracht zijn armoede te verbergen. De zogenaamde Indiase spiritualiteit, het zogenaamde verlangen van de Indiase cultuur om de wereld naar spiritualiteit te leiden, is gewoon dom. Het is volkomen nonsens, het is onzin. Maar dat is hun enige middel om hun waardigheid te bewaren -- ze kunnen alleen achter dat scherm hun gezicht redden. Ze weten dat hun lichamen hongerig zijn, ze weten dat dingen die absoluut noodzakelijk voor hen zijn niet beschikbaar zijn. Ze verhongeren, ze zijn ziek, ziek op elke manier. Achtennegentig procent van het land leeft als

een bedelaar. Niemand is goed gevoed: Bijna iedereen is ondervoed. En als een persoon ondervoed is, is het niet alleen het lichaam dat lijdt, onthoudt het; ondervoeding is een hele subtiele manier om de capaciteit van je mind te vernietigen. Mind heeft zijn eigen voeding nodig, en tenzij het lichaam voldoende gevoed is, kan de mind niet gevoed worden. Als eerste moet het lichaam voorzien zijn. Wanneer er meer is dan het lichaam nodig heeft, dan gaat het naar de hersencellen. De mind is een luxe -- het bestaat niet in de dieren, het is een menselijk voorrecht. Het ontstond enkel omdat de mens zijn lichamelijke noden zo totaal kon vervullen dat er energie overbleef, en die overtollige energie werd zijn brein, werd zijn mind, werd zijn psychologie.

Wanneer de psychologische noden zijn vervuld, totaal vervuld, en er opnieuw meer energie beschikbaar is, wordt die energie omgezet in spiritualiteit, in meditatie, in boeddhachap. Maar India is in een droevige staat, en het meest droeve is dat de Indiërs het trachten te verbergen in plaats van het te tonen. Ze zijn boos op mij omdat ik niet probeer het te verdoezelen. Zij zouden van me houden, ze zouden me respecteren, ze zouden me een grote Mahatma noemen, een incarnatie van God en al dat soort nonsens, maar alleen op een voorwaarde: dat ik doorga hun wonden te bedekken.

Ik kan niet iemands wonden bedekken. Ik kan ze beter maken, maar het helende proces is iets totaal anders. Eerst moet je de wonden open stellen aan de zon, aan de wind. Je moet hen tonen. Dat doet pijn! En wonden die duizenden jaren geheim gehouden zijn, plotseling blootgesteld....Je kunt het niet geloven. Je hebt altijd geloofd grote spiritisten te zijn, en ik zie dat het allemaal vals is, ik zie de schijnheiligheid ervan. En de grootste huichelarij die er plaats vindt, gebeurt door twee ontkenningen: voeding en seks. Zij zijn de basis behoeften, en zij zijn twee kanten van dezelfde munt. Ze zijn niet erg verschillend.

Voedsel is nodig voor het bestaan van het individu. Een individu kan bestaan zonder seks. Het zal niet zo plezierig zijn, maar hij kan overleven. Maar zonder voeding kan het individu niet bestaan; hij zal krimpen en sterven. Op zijn hoogst, als hij perfect gezond is, kan hij drie maanden doorleven zonder voedsel -- negentig dagen -- maar ook alleen dan als hij perfect gezond is en te veel extra voedsel heeft opgeslagen in zijn lichaam in de vorm van vet en andere dingen. Dan kan hij drie maanden overleven.

Dat overleven, onthoudt het, heeft niets met religie te maken: het is volslagen kannibalisme: men eet zichzelf. Als je vast, eet je het eigen vlees, vandaar dat ik tegen vasten ben: dat is de meest slechte vorm van vlees eten. Je kunt vasten en iedere dag -- zul je een kilo verliezen. Waar blijft dat gewicht? Jij verteert het. Binnen drie maande zul je sterven.

Het individu kan een korte tijd zonder voedsel, hij kan bestaan zonder seks -- hij kan overleven -- maar het menselijk ras, de soort kan niet bestaan zonder seks. Dat is de voeding voor de soort. Seks is voeding voor de soort. Zonder seks zal het menselijk ras verdwijnen. En de mensen die het celibaat onderwijzen zijn moorddadig. De mensen die het celibaat prediken aan de mensheid zijn bezig de wortels door te snijden van de mensheid. Als zij dit letterlijk zouden opvolgen zou er geen mensheid overblijven.

Er zou geen Mahavira geweest zijn, geen Boeddha, geen Krishna, er zou geen Mohammed geweest zijn, geen Kabir, geen Nanak, als hun ouders het idee van het celibaat hadden opgevolgd. Het is goed, het is gelukkig dat Boeddha's vader niet het domme idee van celibaat heeft gevolgd, anders zou de wereld een van de grootste mensen in volle bloei gemist hebben.

Als het celibaat gehandhaafd wordt, dan zal de mensheid verdwijnen. Het is een erg egoïstisch idee, egoïstisch in de zin dat je alleen zorgt voor jezelf. Indiërs blijven spreken over spiritualiteit, onzelfzuchtigheid, en tegelijkertijd, met hetzelfde gezicht, gaan ze door met te

spreken over celibaat. Celibaat is egoïstisch, absolute zelfzuchtigheid. Je ouders en hun ouders en hun ouders hebben zich allemaal samengevoegd om jou geboren te laten worden. Om nu te proberen celibaat te zijn, het celibaat te forceren, betekent gewoonweg dat je de deuren sluit voor een toekomstige mensheid. En noem je dit onzelfzuchtigheid? Noem je dit spiritualiteit?

Dit is puur egoïsme -- alsof je het centrum van de hele existentie bent, alsof de hele existentie alleen voor jou bestaat: nu jij verwekt bent, is er verder geen behoefte meer voor iets anders; het geheel kan verdwijnen. Maar ofschoon de lering doorgaat, volgt niemand haar op. Onnatuurlijke leringen kunnen niet opgevolgd worden. Dat is een goed ding eraan. Enkel gekken, maniakken, geobsedeerde lieden zullen haar misschien volgen, maar elk mens met intelligentie zal zulke ideeën niet opvolgen.

Zulke denkbeelden scheppen twee soorten moeilijkheden. Een; zij die sluw zijn worden hypocriet. En zij die onschuldig zijn, zij worden schuldig. Dat is wat er in India is gebeurd, en hetzelfde vond op een grotere schaal plaats over de hele wereld. De ziekte is besmettelijk. Het moet in India begonnen zijn; de oorsprong schijnt Indisch te zijn. Dat is de enige contributie die India gedaan heeft aan de wereld – een besmettelijke ziekte die hypocrieten en schuldige mensen voortbrengt. Beiden zijn lelijke soorten. De wereld heeft noch aan hypocrieten noch aan schuldigen behoefte. Maar de hypocrieten worden priesters, monniken, mahatmas, Wijzen, heiligen en de schuldigen worden de volgelingen. Je vraagt me, Mukesh Bharti:

Waarom denken Indiërs over sex in termen van een behoefte...?

Omdat hun behoeften niet vervuld zijn. Ze hebben behoefte aan zoveel dingen -- voor hen is seks ook een behoefte. Een behoeftig persoon heeft een zicht dat zijn behoeften overal projecteert. Je ziet enkel dat wat je kunt zien, je hoort enkel datgene wat je kunt horen: je bent continu bezig te kiezen naargelang je behoefte. Voor een hongerig iemand zal een mooie vrouw er eenvoudig uitzien als een heerlijk gerecht. Dit toont precies aan hoe het met de mens gesteld is.

Er zijn expressies in alle talen van de wereld voor liefde. Mensen zijn begonnen met woorden te gebruiken als "eten." -- "Ik zou je willen eten," zegt de minnaar tegen de vrouw. Wat voor soort liefde is dit? Geliefden bijten elkaar, geliefden kauwen elkaar -- alsof ze kauwgom kauwen. Geliefden laten tandafdrukken bij elkaar achter. Wat voor soort poëzie is dit? Ze bekrassen elkaar met hun nagels.... Is dit liefde of is het iets anders dat zich er achter verschuilt?

Liefde moet een intense zorg voor elkaar zijn. Er moet niet gedacht worden in termen van voedsel, dingen, van eten, bijten -- dit zijn lelijke expressies.

Maar India leeft met tal van behoeften. Vandaar dat ook seks enkel een behoefte wordt, op zijn hoogst een kalmeringsmiddel -- hetzelfde soort bevrijding die je voelt als je goed geniest hebt: enige last, enige spanning is verdwenen. Maar er is geen voldoening in, er is geen vreugde in. Indiërs bedrijven de liefde als dieven, als of zij iets verkeerd doen. Ze bedrijven de liefde alsof ze ermee tegen God ingaan, alsof ze een zonde begaan.

Natuurlijk moeten ze vrijen omdat dat een behoefte is. En het kan enkel een behoefte zijn totdat hun andere behoeften vervuld zijn. Als al de noden vervuld zijn, begint liefde een totaal andere dimensie te krijgen -- de dimensie van plezier, de dimensie van dans en muziek. Dan zul je het niet meer als relaxatie, als een kalmeringsmiddel, als een nies gebruiken; je begint te delen. Liefde wordt meer prominent, seks komt op de tweede plaats.

Als het enkel een behoefte is, dan is liefde enkel een woord, seks is het enige, de reproductieve activiteit is het enige wat telt.

En je weet het -- het is een bekend feit dat wetenschappelijk over de hele wereld is opgemerkt -- dat arme mensen meer kinderen voortbrengen. Waarom? Zij hebben geen andere mogelijkheden om zich te vermaken. Ze hebben niet de gekken doos, de T.V. ze kunnen niet zes uur lang in hun stoel geplakt zitten. Ze hebben in feite niet eens een stoel! Ze hebben geen geld om naar een hotel te gaan om deel te nemen aan een feestelijkheid, naar de film te gaan, alcohol te drinken, te dansen, zingen....Al die mogelijkheden zijn onmogelijk. De moeheid van de hele dag, het routine werk, de continuïteit van dezelfde sleur.... De enige mogelijkheid, een kosteloos amusement beschikbaar voor hen, is seks. Dat wordt hun laatste daad van de dag. Dus voor het slapen gaan, wijden zij religieus er een, twee minuten aan, en vallen dan als een blok in slaap.

Het pasgetrouwde stel onderhield zich prettig met een vrijgezel in de studeerkamer van hun huis in de voorstad, toen het onderwerp kwam op seksuele moraliteit .

“Aangezien je claimt dat je zo vrijdenkend bent,” daagde de Indische vrijgezel de echtgenoot uit, “wil je mij de borsten van je vrouw laten kussen voor duizend roepies”?

Om niet preuts over te komen en het extra geld nodig hebbend, stemden het stel toe, en de vrouw deed haar blouse en beha uit. Toen, zijn gezicht tussen haar borsten nestelend bleef de kerel daar gedurende verscheidene minuten, totdat de echtgenoot ongeduldig werd en de afspraak wilde afmaken. “Vooruit en kus hen,” drong hij bij de vrijgezel aan.

“Ik zou het graag willen,” zuchtte de man, “maar ik kan het me werkelijk niet permitteren.”

De kwestie is of je iets anders kunt veroorloven....Vandaar dat seks voor de Indische mind een dierlijke daad blijft. Het komt nooit tot het domein van poëtische schoonheid, het wordt nooit liefde. Dus als je met een Indiër over liefde praat, verstaat hij dit als of je over seks spreekt. “Liefde” wordt onmiddellijk, automatisch vertaald als “seks.” Het is onmogelijk om met een Indiër over liefde te spreken. Dit is mijn ervaring na miljoenen Indiërs in het hele land gesproken te hebben. Spreek over liefde, en tegen de tijd dat het woord hen bereikt is het niet langer liefde, het wordt seks. Zij kennen alleen seks. Liefde heeft geen andere connotatie voor hen. Het is zo’n misverstand – je voelt je zo hulpeloos. Tot Indiërs spreken is werkelijk lastig.

Je kunt over God spreken, je kunt praten over de ziel, je kunt praten over MOKSHA, NIRVANA, je kunt over de vedas praten, en er zal geen misverstand zijn, omdat zij net papegaaien zijn -- gedurende duizenden jaren hebben ze deze woorden gelezen. Niet dat ze je zullen begrijpen, maar ze verstaan tenminste de woorden.Wanneer je “God” zegt, weten ze de betekenis. Ze kennen de ervaring niet, maar de betekenis is tenminste bekend. Maar als je over liefde praat, is zelfs de betekenis niet bekend. De ervaring is ver, heel ver weg.

Ze was juist klaar met douchen toen de deurbel ging. Op haar tenen liep ze naar de voordeur, rillend in mollige, roze, naaktheid, riep ze, “Wie is daar?”

“De blinde man,” kwam een bedroefde stem.

Dus haalde ze haar schouders op en opende de deur met een hand terwijl ze met de andere hand naar haar portemonnee zocht. Toen ze omkeerde en naar de man keek, grijnsde hij breeduit. En ze zag dat hij een groot pakket in zijn armen had.

“Je kunt zien!” riep ze uit.

“Ja,” knikte hij blij, “en heel aardig ook. Waar wilt U nu dat ik deze blinden neerleg?”

De romantische jonge man zat op een parkbankje met een eerste afspraak. Hij was er zeker van dat zijn charmante woorden en manieren haar zouden winnen net zoals dat bij vele anderen was gebeurd.

"Wat een mooie maan," lispelde hij.

"Dat is zeker waar," beaamde zij

"Werkelijk heldere sterren aan de hemel."

Ze knikte.

"En dan die dauw op het gras."

"Ja, sommigen laten zich met mooie woorden daarheen dauwen." Zei ze verontwaardigd.

"Maar ik ben niet dat soort!"

Het is werkelijk moeilijk om met Indiërs over liefde te spreken -- ze hebben nooit de ervaring beleefd. Alles wat zij kennen is de het seksuele mechanisme, en alles wat zij ervan weten is de seksuele dierlijkheid: dat is hun ervaring. Zij kunnen seks als plezier niet verstaan, omdat seks geen plezier kan zijn, alleen liefde kan plezier zijn.

Liefde is plezier: het is een spel, het is speelsheid. En op de ultieme piek van liefde, wordt dezelfde speelsheid eerbied.

Dit zijn de drie stadia: behoefte, speelsheid, eerbied. En tenzij je liefde in haar ultieme, uiterste piek als eerbied hebt ervaren, heb je jouw leven niet werkelijk geleefd; je hebt de clou gemist.

Waarom denken Indiërs over sex in termen van een behoefte in plaats van aan plezier?

Ze weten niets van plezier, van speelsheid. Zij zijn serieuze mensen -- erg heilig, erg spiritueel. Ze zijn wandelende lijken. Je kunt van hen geen speelsheid verwachten, je kunt enkel lange gezichten verwachten. Je kunt met heiligen niet lang verblijven. Zelfs vierentwintig uur is een straf; het is geen beloning want binnen vierentwintig uur zal hij je zo bitter ten opzichte van het leven maken, hij zal je zo droevig maken, hij zal je zo ongelukkig maken, hij zal je zo schuldig laten voelen, veroordeeld... Dat is zijn enige vreugde. Religieuze mensen genieten slechts van een ding: iedereen verdrietig maken, de lach van mensen wegnemen.

Ze veroordelen mij omdat ik mensen leer lachen. Ik leer mensen liefhebben, ik leer mensen te genieten van elk moment, van het hele gewone van het leven. Omdat er geen ander leven ergens anders is, er is geen andere wereld, dit is de enige wereld! En we moeten DEZE wereld leven. We moeten niet deze wereld opofferen voor enige andere wereld.

Ik leer je geen opoffering, ik leer geen ascetisme, ik leer geen vasten, ik leer geen celibaat. Ik leer je het leven te vieren. En dat is wat zij al duizenden jaren gemist hebben.

Zij kunnen seks niet begrijpen als plezier; het is een ellende. En als zij het niet als plezier kunnen verstaan kunnen zij het ook niet als gebed begrijpen; dat is onmogelijk.

Je zegt:

Zij denken tegelijkertijd dat zij seks overstegen hebben, maar in werkelijkheid is het enkel maar onderdrukt.

Het overstijgen van seks is alleen mogelijk als seks de bloei van eerbied heeft bereikt. Voor die tijd kan seks niet overstegen worden. Je kunt alleen de sprong voorbij seks vanaf die grens maken. Maar dan is het geen celibaat, het is eenvoudig de verdwijning van het ego in

het geheel. Het is niet werkelijk het overstijgen van seks maar het deel worden van het hele orgastische heelal. Het is het bereiken van de ultieme eenwording met het geheel.

Wat ben je aan het doen als je de liefde bedrijft met een vrouw? Je probeert een zekere eenheid te creëren met de tegenovergestelde pool. Gedurende een ogenblik gebeurt de eenheid -- zelden, omdat er zoveel condities moeten zijn vervuld. Tenzij al de condities zijn vervuld, ga je misschien gewoon door het gebaar van de liefde bedrijven. Slechts een enkele keer zijn een man en vrouw werkelijk in overeenstemming -- in het een zijn, op elkaar afgestemd -- en dan voor een ogenblik, de orgastische vreugde.

Wat is orgastische vreugde? Het verdwijnen voor een ogenblik van het ego. Maar zelfs een ogenblik is enorm belangrijk, kostbaar -- veel kostbaarder dan een of andere Koh-i-noor. Hetzelfde gebeurt op een dieper niveau in gebed. Met gebed probeer je niet een andere persoon te ontmoeten, maar je probeert het hele universum te ontmoeten. De andere persoon is enkel een venster geworden. Je bent niet langer gehecht aan de vensteromlijsting. Je gaat door het venster naar de wereld van de sterren, wolken, vogels. Je beweegt je in het onbekende. Liefde leert je hoe voorbij het venster in het onbekende te gaan en de sterren te zoeken. Als je eenmaal op weg bent, wordt het venster ver achter je gelaten. Als eenmaal het venster verlaten is, gebeurt er een wonder. Want je ego is omlijst door het raam. Als je het raam achter je laat, laat je ook je ego achter. Het ego heeft behoefte aan de ander: als de ander er niet meer is, is het ego er niet meer.

Psychologen zeggen dat het ego pas later komt. Eerst ga je de tegenwoordigheid van de ander voelen. Het kind voelt eerst de tegenwoordigheid van de moeder, vader, broers, zusjes, muren, schilderijen -- alles wat hem omringt. Heel langzaam wordt hij bewust van het feit: "Ik ben van dit alles gescheiden. Soms is de moeder er en soms is ze er niet, maar ik ben altijd hier." Eerst komt de ervaring van de ander binnen en dan ontstaat het ego. Het is hetzelfde met gebed: eerst het verdwijnen van de ander -- omgekeerde volgorde -- en dan lost het ego op. Als je eenmaal het frame verlaten hebt, het kleine frame van de geliefde en liefhebber, en je hebt jezelf in het onbekende gebracht, vindt de desintegratie plaats. Boeddha noemt het NIRVANA. Het woord is mooi: NIRVANA betekent eenvoudig "het uitgaan van de vlam." Precies zoals je een lamp dooft en plotseling de vlam in het geheel verdwijnt, zo gebeurt het in de ultieme staat van liefde. Dan kent men transcendentie. Het overstijgen van het ego wordt het overstijgen van seks.

Maar onthoudt, het is niet tegen seks. Je hebt in feite je kortstondige seks getransformeerd naar een kosmische seks, je bent een geworden met het orgasme van de existentie zelf. Nu zal het er elk ogenblik zijn -- je kunt het niet verliezen. Nu is de gans echt vrij! Je kunt nooit meer opnieuw in de fles.

Het overstijgen van seks is een totaal verschillend verschijnsel van de onderdrukking ervan. Maar onderdrukking kan je het gevoel geven dat je het hebt overstege.

De oude vrijster stormde naar de agent. "Ik ben verkracht! Ik ben aangevallen," schreeuwde zij. Hij scheurde mijn kleren van me af, hij smoorde me met brandende kussen. Toen vrijde hij heel hartstochtelijk met me!"

"Kalm maar, kalm maar mevrouw," zei de agent. "Wanneer heeft dit alles plaats gevonden?"

"Drieëntwintig jaar geleden deze september," zei de vrouw.

"Drieëntwintig jaar geleden?" riep hij uit. "Hoe denkt U dat ik iemand kan arresteren voor iets wat hij drieëntwintig jaar geleden deed?"

"Oh, ik wil niet dat U iemand arresteert, agent," zei de vrouw. "Ik wil er alleen graag over praten, dat is alles."

Je zult verbaasd zijn dat al de zogenaamde heiligen voortdurend TEGEN seks spreken. Waarom? Als zij eraan voorbij zijn, waarom dan die obsessie met seks? In Indiase geschriften zul je zulke obscene beschrijvingen van vrouwen vinden dat je verbaasd zult zijn. Je PLAYBOYS en dat soort tijdschriften zijn niets vergeleken daarmee. Je kunt naar Khajuraho, Konarak, Puri -- de tempels -- gaan en je zult zien dat je zogenaamde obscene literatuur nog enkel maar een begin is. Khajuraho heeft het meest obscene beeldhouwwerk dat er ooit ergens op de wereld heeft bestaan. En het nam honderden jaren om te maken want het is beeldhouwwerk in steen, het is niet zo maar een foto van een naakt model in een PLAYBOY tijdschrift. Honderden jaren werk, duizenden beeldhouwers moeten er aan gewerkt hebben. En niet een tempel, honderden tempels. En waarom op de tempels? Wat hebben tempels ermee te maken?

Ze hebben er iets mee te maken. Heiligen hebben het nodig, religieuze mensen hebben het nodig. Dit zijn hun fantasieën, dit is wat zij van binnen bij zich zelf zien. Zij willen het geprojecteerd hebben. En in Indiase geschriften zul je verrast zijn op te merken dat de Indiase goden de ergste goddelijke verkrachters ter wereld zijn. Ze zijn niet tevreden met hemelse schoonheden, ze dalen af naar de aarde om aardse vrouwen te verleiden en te verkrachten. Ze worden moe van de hemelse schoonheden om de eenvoudige reden dat hemelse schoonheden een beetje afgezaagd zijn – afgezaagd in die zin dat ze nooit ouder worden, ze blijven altijd hetzelfde. Ze transpireren niet, dus hebben ze ook geen douche nodig. Hun lichamen zijn niet gewoon: ze zijn gemaakt van goud en zilver. Wat kun je nou doen met een vrouw die een lichaam van goud en zilver heeft, ogen van smaragd en diamant? Vroeg of laat zul je dit moe worden. Het is speelgoed, het is geen vrouw. Ze zeurt nooit aan je hoofd, ze gooit geen kussens naar je. Geen drama, geen leven! Ze dalen neer op aarde. Al de Indiase DEVAS, de Indische goden zijn erg seksueel, geobsedeerd seksueel. En je heiligen die deze geschriften hebben geschreven, beschrijven vrouwen met zulke mooie woorden. Dat toont hun mind. Maar tegelijkertijd pretenderen ze dat ze seks veroordelen, ze vertellen je deze dingen zodat je bewust van hen blijft.

De oude vrijster huurde een jonge advocaat om haat testament te schrijven. “Ik heb tienduizend roepie opzij gezet,” legde ze uit, “en ik wil het aan mezelf uitgeven. Niemand in deze stad heeft ooit aandacht aan me besteed, maar ze zullen opkijken en aandacht geven bij mijn dood.”

Verhit door het onderwerp kakelde ze, “ik wil ’n hele achtduizend roepie uitgeven aan de grootste extravagante begrafenis die deze stad ooit heeft gezien.”

“Zo,” zei de advocaat, “dat is een hoop geld om in deze streken voor een begrafenis te betalen. Maar het is uw geld, mevrouw, en het is aan U het uit te geven zoals U het wilt. Welnu, wat moet er met de andere tweeduizend gebeuren?” “Daar zal ik zelf voor zorgen,” antwoordde de oude vrouw met een brede lach. “Ik heb nooit met een man geslapen en ik ben van plan dat tenminste een keer te proberen voor ik heenga. Zoals je kunt zien heb ik niet veel om naar te kijken, maar ik denk wel dat ik voor tweeduizend roepie een man kan krijgen die jong en knap genoeg is om me te behagen.”

Die avond bracht de advocaat aan zijn vrouw verslag uit van de conversatie. Toen zij de situatie bespraken, merkte de vrouw terloops op hoe fijn het zou zijn de tweeduizend roepie te hebben. Minuten later waren ze, de vrouw aan het stuur, op weg naar het huis van de oude vrijster. Toen de advocaat de auto uitstapte, gaf hij zijn vrouw de opdracht, “kom me maar

over twee uur ophalen.” Terugkomend op het voorgeschreven uur, claxonnerde de vrouw. Geen antwoord van het huis. Toen drukte ze langdurig op de claxon. Een raam boven werd opgedaan en het hoofd van de advocaat wrong zich eruit. “Kom over vier dagen maar

terug.” Schreeuwde hij. “Ze heeft besloten dat het gemeentebestuur haar maar moet begraven.”

Dit zijn de mensen, de echte mensen. Laat je niet door hun gezichten bedriegen. Kijk diep binnen in hen en je zult een enorme krankzinnigheid vinden. Onderdrukking brengt waanzinnigheid, het overstijgen brengt Boeddhaschap.

Ja, Mukesh Bharti, ik heb gezegd dat er enige overeenkomst is tussen een Boeddha en een dwaas. De overeenkomst is dat een Boeddha boven de mind uit gaat, en de dwaas valt onder de mind. En dezelfde overeenkomst bestaat tussen het overstijgen van seks en de onderdrukking van seks. Transcendancy gaat voorbij seks -- en om er aan voorbij te gaan, moet je er doorheen zijn gegaan: seks moet gebruikt worden als een ladder -- en onderdrukking is het vallen onder seks.

Onderdrukking creëert neuroses. Trancendancy brengt bloei -- bloei van alles wat het beste in je is, bloei van al dat wat je echte wezen is. Het is het vrijkomen van de verborgen pracht.

De tweede vraag

Vraag 2

Osho,

U zei onlangs dat u van Wilhelm Reich hield. Ik heb hem jaren bestudeerd en over hem geschreven. Terwijl uw ideeën – seks is gelijk aan energie, leven in het nu en god is leven – overeenkomen met die van hem, gaat u ver voorbij hem, in welk opzicht was hij begrensd?

Edward Mann, ik heb ook je boek over Wilhelm Reich gelezen. Ik herinner me ook dat je me in dat boek citeerde. Wilhelm Reich en mijn ideeën hebben een oppervlakkige overeenkomst, maar, onthoudt het, het is oppervlakkig. Wilhelm Reich is een denker, niet iemand die mediteerde, en soms kunnen denkers die in het donker tasten een paar dingen vinden, zij kunnen struikelend op een paar dingen terecht komen. Maar ogen te hebben is een totaal ander verschijnsel.

Ja, soms kan het dat je door in het donker te tasten de deur kunt vinden -- zelfs een blinde kan dat -- maar ogen hebben en licht hebben en direct naar de deur te gaan zonder tasten is een totaal ander verschijnsel. Wilhelm Reich wordt zeker door mij gewaardeerd, gewaardeerd om de eenvoudige reden dat hij niet mediteerde en toch op iets gestoten heeft wat enkel mediterenden tegen komen. En dat is ook zijn begrenzing: hij is enkel een denker.

Dus wat hij zegt, kan hij niet bepleiten. Wat hij predikt, kan hij niet praktiseren. Hij doet in feite juist het tegendeel. Zijn blindheid moet je in zijn leven zoeken, niet in zijn woorden. De vrouw van Wilhelm Reich schrijft over hem dat hij een enorme jaloerse man was. Welnu, dat is onmogelijk. Als een man seks heeft overstegen, dan is jalousie onmogelijk. En hij sprak voortdurend over het je bevrijden van bezittingen, jalousie, maar ten opzichte van zijn vrouw was hij erg achterdochtig. Ten slotte moesten zij scheiden, en de oorzaak van de scheiding was Wilhelm Reich. Hij liet zich in met allerlei soorten vrouwen. Hij had vele liefdesavonturen in de naam van vrijheid, in de naam van liefde, in de naam van niet bezitterig zijn, in de naam van vriendschap en delen, maar hetzelfde was zijn vrouw niet toegestaan.

Zelfs als hij de stad uitging, vroeg hij zijn vrienden om zijn vrouw in de gaten te houden. De vrouw van Wilhelm Reich was zelf een psychoanalytica. Dit was voor haar onmogelijk te begrijpen. Maar ik kan zien waarom het gebeurde -- hij was enkel een denker.

Denkers zijn op een bepaalde manier sluw. Voor zichzelf zullen zij allerlei excuses vinden, maar voor anderen zal er een totaal andere standaard gelden. Dat is waar hij begrensd is. En

omdat hij niet mediteerde kon hij zijn seksuele energie niet transformeren in speelsheid, eerbied, en uiteindelijk in een orgastisch bestaan.

Vandaar dat hij gek werd. Het is gevaarlijk om met vuur te spelen. Als je de natuur ervan niet begrijpt, kun je het beter met rust laten. Seks is vuur omdat het leven is: om zonder begrip te spelen met het hele proces van transformatie is zeker gevaarlijk. En dat is wat met hem gebeurde.

Hij was op de juiste weg maar hij was blind. Hij had een basis van meditatie moeten hebben. Hij zou een Boeddha geworden zijn, maar hij werd enkel gek.

Je zegt, Edward,

Terwijl uw ideeën – seks is gelijk aan energie....

Dit zijn niet mijn ideeën, dit zijn mijn ervaringen.

En er moet een duidelijk onderscheid onthouden worden. Voor Wilhelm Reich zijn dit ideeën. Een blinde man kan ideeën hebben omtrent licht, maar dat zal hem niet helpen. Een dove kan ideeën over muziek hebben, maar dat zal niet maken dat hij muziek kan verstaan, muziek kan ervaren. Ik heb geen ideeën, dit zijn mijn ervaringen. Wat ik ook tegen je zeg, dat zeg ik niet als een filosoof.

Ik denk in het geheel niet; voor mij is denken een activiteit van erg lage kwaliteit. Wat ik zeg is wat ik heb ervaren. Dus dit zijn niet mijn denkbeelden betreffende seks, dit zijn actuele ervaringen. En ik probeer je niet te indoctrineren, ik nodig je enkel uit te ervaren wat ik heb ervaren. Dus ik vraag je niet in me te geloven.

Wilhelm Reich was een fanaat. Hij wenste dat zijn volgelingen in hem geloofden, absoluut in hem geloofden. Hij was erg dictatoriaal. Hij wilde geen enkele twijfel in iemands mind toestaan, en hij leefde voortdurend in angst -- de vrees van achtervolging, alsof hij bij voortdurend werd achtervolgd, alsof iemand hem achterna zat. Dit zijn tekenen van een fanatieke mind.

Hij had de mogelijkheid tot groei, maar hij had de juiste grond nodig. Die werd gemist. Was hij een van mijn sannyasins geweest, dan zou er een totaal verschillend soort man uit hem geboren zijn.

Hij leefde in de fles. De gans kon er niet uitkomen. En hij werd te zeer gehecht aan de fles -- zijn ideologie, zijn filosofie. En deze voortdurende angst van achtervolging, achterdocht maakte hem gek.

Je zegt:

uw ideeën – seks is gelijk aan energie, leven in het nu en god is leven – komen overeen met die van hem...

Zij lijken overeen te komen.

Levend in het nu, hoe kun je dan je achtervolgd voelen? Achtervolging zal altijd morgen zijn. Precies op dit moment hoe kun je dan je achtervolgd voelen. Het kan alleen in het volgende moment gebeuren.

Zijn hele leven sprak hij over het leven in het nu, maar het waren alleen woorden, enkel woorden; hij leefde nooit in het nu. Hij dacht over zichzelf in het oude idiote patroon, als zijnde een profeet. Sigmund Freud heeft dezelfde houding, en Wilhelm Reich was een leerling van Sigmund Freud. Toen had Carl Gustav Jung hetzelfde idee -- hij was ook een volgeling van Sigmund Freud. Daarna heeft Adler hetzelfde idee -- hij was ook een volgeling van Sigmund Freud. Allemaal voortvloeielsels van de joodse mind. Ze dachten allemaal in termen van de redding van de hele mensheid, die van hen zou afhangen.

Net gisteren bracht Sheela een verslag van een Christelijke theoloog -- een groot verslag tegen mij. Hij moet met vooraf gevormde denkbeelden zijn gekomen, en erg verward geworden zijn. Hij kon het hier niet aan met zijn vooroordelen, maar hij kon ze ook niet loslaten. Dus hij is krachteloos: hij zegt een ding tegen mij, dan weer een ding voor mij. En hij is in zo'n puinhoop geraakt. Maar ik hield van een ding wat hij zei -- ofschoon hij denkt dat hij een erg veelbetekenende kritiek heeft geleverd.

Hij zegt: op het moment dat Osho doodgaat zal de hele beweging verdwijnen als een zeepbel.

Ik vond het prachtig! Dat is hoe het moet zijn! Waarom zou het door moeten gaan?

Waarvoor? Er is geen reden. Ik leef nu, ik ben helemaal niet geïnteresseerd in de toekomst.

Wat doet het er toe of mijn beweging al dan niet verdwijnt als een zeepbel? Ik houd van zeepbellen! Ze zien er mooi uit in de zon. En ze moeten verdwijnen zodat een paar andere mensen andere zeepbellen kunnen maken. Ik heb geen monopolie wat hen betreft. In feite zou de wereld beter af zijn geweest als de zeepbel die Jezus creëerde met hem verdwenen was. Dan zouden die Poolse Pausen niet hier zijn. Nu maken ze een hoop gedoe over een bel die er niet is.

De zeepbel die Boeddha creëerde, zou als ze was verdwenen een grote zegening voor de mensheid geweest zijn, omdat al die Boeddhistische monniken en theologen en allerlei soorten domme mensen.... We zouden er voor gespaard gebleven zijn!

Net gisteren las ik een Boeddhistisch geschrift. Boeddhistische geschriften zeggen dat er dertigduizend regels zijn die elke monnik moet volgen. Dertigduizend regels! Zelfs om ze te onthouden heb je een computer nodig. En wat voor soort regels? Ik zal je enkel een regel vertellen. Wanneer een Boeddhistische monnik naar het toilet gaat, moet hij de klep van het toilet heel langzaam opendoen; geen geluid mag er gemaakt worden. Waarom? -- omdat er altijd hongerige geesten zijn die stront eten. En als zij jouw stront eten, ben JIJ verantwoordelijk; dan zul jij in je toekomstig leven lijden. Groot volk! Grote religieuze regels!

Maar dit idee van profeten die trachten de ellende van iedereen op te lossen, die komen voor de redding van de mensheid.... En kun je niet het simpele feit zien dat Jezus kwam en Christenen gaan nog steeds door met op te scheppen dat hij kwam om de mensheid te verlossen, maar de verlossing van de mensheid is nog steeds niet gebeurd. Tweeduizend jaar zijn voorbij gegaan. Hij bleek een erg impotente profeet. Welk soort redding heeft er plaats gevonden? Jaïns zeggen dat Mahavira kwam om de mensheid te verheffen. De mensheid is waar het is. Boeddha kwam om iedereen te verlossen....

Ik wil deze nonsens voor eens en voor altijd laten stoppen. Ik ben niet hier om iemand in de wereld te helpen. Waarom zou ik je in de wereld helpen? Je ouders hebben dat al gedaan! Ik heb geen verantwoordelijkheid. Ik ben niet verantwoordelijk voor iemand -- voor enige mensheid, voor enige toekomst. Ik ben MIJN moment aan het genieten, en zij die van dit moment willen genieten, deze prachtige zeepbel in de zon, kunnen zich verheugen.

Maar hij denkt -- de Christelijke theoloog die uit Duitsland kwam om enkel te bestuderen wat hier gebeurt -- dat het er nu heel mooi uitziet, maar als Osho doodgaat, zal dit verdwijnen. Het moet verdwijnen. Ik zal alle maatregelen nemen dat het zal verdwijnen. Het moet zelfs niet voor een enkel moment blijven, omdat het dan een doods ding zal zijn.

Wilhelm Reich leefde met deze profetische missie. En alle profeten zijn in zekere zin gek, een beetje neurotisch. Zelfs goede mensen, zelfs mensen als Jezus, hebben een kleine trek van neurose: "de eniggeboren zoon van God." Zie enkel de neurose. Wat zijn al de anderen dan -- bastaarden?

Jezus verkondigt dat hij uit een maagd is geboren. Wat een nonsens! Iets van een neurose, een neurotisch trekje! De kerfstok is niet helemaal gaaf....enig overblijfsel uit het verleden. En hij wachtte op wonderen. Op het allerlaatste moment ook, aan het kruis, was hij aan het wachten. En hij schreeuwde naar God, "waarom heb je mij verlaten?" Hij moet diep van binnen verwacht hebben dat er een wonder zou gebeuren, dat God zou neerdalen en zijn eniggeboren zoon kwam redden. Maar geen God daalde neer want er is geen God. Het was niet mogelijk. En hij was voortdurend aan het bidden, zijn handen opgeheven naar de hemel, en uitroepend, "ABBA, Vader." Dit zijn kinderlijke houdingen. Maar dit is wat er in het verleden gebeurde.

Met mij is het een totaal ander verschijnsel. Ik wil een volledige breuk maken met het verleden. Ik ben geen profeet, ik ben geen Messias. Ik ben niet de enige zoon van God, ik ben niet gekomen om maatregelen te nemen voor je verlossing. Dat is nergens voor nodig – de gans is vrij!

Edward Mann, Wilhelm Reich leefde in een reactie, niet in rebellie. En het onderscheid is subtiel. Hij zette zich af. Maar bij het afzetten tegen iets, blijft de gehechtheid eraan, je kunt er niet vrij van zijn. Reactie is een soort van negatieve gehechtheid.

Ik heb geen reactie, ik ben eenvoudig gescheiden van alles. Ik ben los van het verleden omdat dat de enige manier is om NU te leven, ik heb geen verleden en geen toekomst. Dit moment is alles.

De laatste vraag

Vraag 3

Osho, ik heb geen vragen, toch is er een....kunt u iets gekks zeggen wat geen zin heeft?

Dhyan Madia, en wat denk je dat ik hier de hele tijd doe? Denk je dat er enige zin is? Kun je een gekkere man vinden dan ik ben?

Ik ben uitermate dwaas, en ik heb helemaal geen doel. Ik ben me eenvoudig aan het vermaken. Ik houd ervan om te praten, dus houd ik van praten..... Vandaar dat ik een vrijheid heb die geen denker ooit kan hebben, want hij moet consistent zijn. Ik maak me helemaal geen zorgen om consistentie. Het moment dat ik iets gezegd heb, is het voorbij; dan kijk ik niet meer terug. Ik heb nooit een van mijn boeken gelezen -- ik herinner niet eens de titels. Als iemand mij vraagt: "Osho, je hebt dit gezegd in dat boek..." Ik zeg: "Werkelijk? Het moet door iemand anders gezegd zijn. Die man stierf lang geleden."

Dus alles wat ik zeg is zonder doel – even doelloos als de rozen, als een vogel zwevend in de lucht, als de sterren, als de dauwdruppels in de vroege ochtendzon. Welk doel? Ik ben in geen enkel opzicht doelgericht. Het is volkomen vreugde.

Drie Polen, Madia, staan voor een bordeel te bespreken welke prijs zij zullen betalen voor de diensten daarbinnen. Zij beslissen dat een van hen naar binnen zal gaan terwijl de andere twee buiten wachten.

Een half uur later komt degene die naar binnen ging weer buiten met een glanzende lach over heel zijn gezicht.

"Wat gebeurde er? Hoe was het daar?" vragen zijn vrienden

"Nou, ik betaalde vijf zlotys, ging in een kamer en deze grote sexy vrouw wachtte daar op mij. Ze deed mijn kleren uit, deed twee ananas ringen om mijn piemel en begon hen toen langzaam eraf te eten. Het was geweldig!

De tweede Pool, verheugd over het verslag van zijn vriend, gaat naar binnen. Een uur later komt hij naar buiten, een brede grijns op zijn gezicht.

“Wat gebeurde er?” vragen de andere twee.

“Ik betaalde dus tien zlotys, en het was hetzelfde als onze eerste vriend. Maar deze keer deed ze vier ananas ringen om mijn kabouter en at hen heel erg langzaam op.” De derde Pool, nu heel geil geworden, rent het bordeel in en komt vijftien minuten later met een lang, droevig gezicht weer naar buiten.

“Nou,” vragen zijn vrienden, “wat doet erop? Wat is er gebeurd?”

“Nou”, begint de verdrietige Pool, “het begon geweldig. Ik betaalde twintig zlotys en ze deed zes ananas ringen om mijn piemel, plus een grote schep opgeslagen slagroom.”

“Goeie god!” riepen de vrienden uit.”

“Dat is niet alles,” vervolgde de derde, een handje gebroken noten, een suiker wafel, hete chocolade saus, en erbovenop een prachtige rode kers.”

“Dat klinkt geweldig,” zei een van de anderen. “Wat kon je dan in hemelsnaam zo droevig maken?”

“Nou, het zag er zo verdomd lekker uit, dat ik het zelf opat!”